

— transpozycji art. 10 dyrektywy: zdaniem Komisji w przypadku usuwania ścieków domowych poprzez szamba lub inne indywidualne systemy oczyszczania w praktyce chodzi prawie zawsze o usuwanie w rozumieniu dyrektywy. Niemniej można sobie wyobrazić, że ta metoda unieszkodliwiania w niektórych okolicznościach może być uznana za proces odzyskiwania. Może to mieć miejsce np. w odniesieniu do późniejszego wykorzystania jako nawozu przy suchym kompostowaniu ścieków domowych. Dlatego Komisja włączyła art. 10 do skargi.

— transpozycji art. 11 dyrektywy: Irlandia nie podnosi ani zgodnie z art. 11 ust. 3, ani w inny sposób, że dokonała transpozycji art. 11 dyrektywy. Na wypadek gdyby to uczyniła, Komisja twierdzi, że uregulowania przyjęte przez Irlandię w odniesieniu do szamb i innych indywidualnych systemów oczyszczania nie są wystarczające dla transpozycji art. 11 ust. 1 i 2 dyrektywy. W szczególności uregulowania obowiązujące w Irlandii nie gwarantują zachowania wymogów art. 4 dyrektywy. Poza tym brak jest systemu rejestracji szamb i innych indywidualnych systemów oczyszczania.

— transpozycji art. 12 dyrektywy: art. 12 ma ważną znaczenie dla szamb i innych indywidualnych systemów oczyszczania, ponieważ systemy takie w celu skutecznej eksploatacji wymagają okresowego wybierania i usuwania osadów. W zakresie w jakim dotyczy to usług specjalistycznych, irlandzkie przepisy i praktyka prawna nie zajmują się tym zgodnie z dyrektywą.

— transpozycji art. 13 dyrektywy: art. 13 ma ważne znaczenie, ponieważ bez prawidłowej konserwacji nawet prawidłowo umiejscowione i zainstalowane szamba i inne indywidualne systemy oczyszczania mogą źle funkcjonować i spowodować szkody środowiskowe. Z tego powodu system kontrolny jest niezwykle istotny. Dowód w postaci ekspertyzy Lough Leane wskazuje na to, że Irlandia nie tylko nie dokonała transpozycji art. 13 dyrektywy, lecz również nie zachowuje w praktyce wymogów dotyczących szamb i innych indywidualnych systemów oczyszczania.

— transpozycji art. 14 dyrektywy: art. 14 dyrektywy ma ważne znaczenie w odniesieniu do dokumentacji pozwalającej na zapewnienie, że szamba i inne indywidualne systemy oczyszczania nie będą przepełniane i że będą prawidłowo konserwowane. Dowód w postaci ekspertyzy Lough Leane wskazuje na to, że Irlandia nie tylko nie dokonała transpozycji art. 14 dyrektywy, lecz również nie zachowuje w praktyce wymogów dotyczących szamb i innych indywidualnych systemów oczyszczania.

(¹) Dz.U. L 194, str. 39.

(²) Dz.U. L 78, str. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 8 maja 2008 r. — TeliaSonera Finland Oyj przeciwko Viestintävirasto, iMEZ Ab

(Sprawa C-192/08)

(2008/C 197/12)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TeliaSonera Finland Oyj

Strona pozwana: Viestintävirasto, iMEZ Ab

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie) (¹) w porównaniu z jednej strony z motywami 5, 6 i 8 dyrektywy, z drugiej strony zaś z art. 8 i 5 dyrektywy, powinien być interpretowany w ten sposób,

a) że prawo krajowe takie jak § 39 ust. 1 ustawy o rynku komunikacyjnym może stanowić, iż każde przedsiębiorstwo telekomunikacyjne jest zobowiązane do prowadzenia negocjacji z innymi przedsiębiorstwami telekomunikacyjnymi w sprawie wzajemnego połączenia, oraz w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na to pytanie,

b) że krajowy organ regulacyjny może uznać, iż obowiązek negocjacji nie został spełniony, jeżeli przedsiębiorstwo telekomunikacyjne niemające znaczącej pozycji rynkowej zaoferowało innemu przedsiębiorstwu wzajemne połączenie na warunkach, które w opinii organu są całkowicie jednostronne i mogą uniemożliwić rozwój konkurencyjnego rynku na poziomie użytkowników końcowych, jako że faktycznie uniemożliwiały one temu innemu przedsiębiorstwu zaoferowanie jego klientom możliwości przesyłania wiadomości multimedialnych do klientów końcowych, którzy są przyłączeni do sieci przedsiębiorstwa telekomunikacyjnego, oraz w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej także na to pytanie,

- c) że krajowy organ regulacyjny może na podstawie wydanej przez siebie decyzji zobowiązać wspomniane przedsiębiorstwo telekomunikacyjne, które nie ma zatem znaczącej pozycji rynkowej, do prowadzenia w dobrej wierze negocjacji w sprawie wzajemnego połączenia usług krótkich wiadomości tekstowych i wiadomości multimedialnych między systemami przedsiębiorstw w taki sposób, że w negocjacjach handlowych uwzględnione zostaną cele, do których dąży wzajemne połączenie oraz że negocjacje będą prowadzone z założeniem, iż stworzona ma zostać operacyjność usług krótkich wiadomości tekstowych i wiadomości multimedialnych między przedsiębiorstwami na odpowiednich warunkach, tak by użytkownicy mieli możliwość korzystania z usług łączności przedsiębiorstw telekomunikacyjnych?
- 2) Czy przy udzielaniu odpowiedzi na te pytania należy przypisać znaczenie charakterowi sieci iMEZ Ab oraz temu, czy iMEZ Ab powinna być postrzegana jako operator publicznych sieci łączności elektronicznej?

(¹) Dz.U. L 108, str. 7.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 9 maja 2008 r. — Dr Susanne Gassmayr przeciwko Bundesministerin für Wissenschaft und Forschung

(Sprawa C-194/08)

(2008/C 197/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Dr Susanne Gassmayr

Strona pozwana: Bundesministerin für Wissenschaft und Forschung

Pytania prejudycjalne

- 1) 1. Czy art. 11 pkt 1, 2 i 3 dyrektywy Rady 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (¹) wywołuje skutek bezpośredni?
2. Czy w przypadku bezpośredniego skutku wymienionego przepisu, należy interpretować go w ten sposób, że w okresie zakazu pracy dotyczącego kobiet w ciąży lub w trakcie urlopu macierzyńskiego przysługuje prawo do zachowania wynagrodzenia dodatkowego z tytułu pełnionych dyżurów?

3. Czy jest tak wówczas, gdy państwo członkowskie przyjmuje w kwestii „wynagrodzenia” rozstrzygnięcie systemowe w ten sposób, że wynagrodzenie to obejmuje zasadniczo cały dochód z pracy, jednakże z wyjątkiem tak zwanych (wymienione w § 15 Gehaltsgesetz 1956, austriackiej ustawy z 1956 r. o wynagrodzeniach) dodatków za wykonaną służbę (związanych z wykonanymi zadaniami), takich jak sporny w niniejszej sprawie dodatek za dyżur w miejscu pracy?
- 2) Czy wymieniony przepis powinien w przeciwnym razie — w przypadku, jeżeli nie ma on skutku bezpośredniego — zostać wdrożony przez państwa członkowskie w ten sposób, że pracownicy, która nie pełni dyżuru w miejscu pracy w trakcie obowiązywania zakazu pracy dotyczącego kobiet w ciąży lub w trakcie urlopu macierzyńskiego powinno przysługiwać prawo do zachowania dodatku z tytułu pełnienia takiego dyżuru?

(¹) Dz.U. L 348, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia (Włochy) w dniu 14 maja 2008 r. — Acoset SpA przeciwko Conferenza Sindaci e Presidenza Prov. Reg. ATO Idrico Ragusa i in.

(Sprawa C-196/08)

(2008/C 197/14)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Sicilia

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Acoset SpA

Strona pozwana: Conferenza Sindaci e Presidenza Prov. Reg. ATO Idrico Ragusa i in.

Pytania prejudycjalne

Czy model spółki mieszanej publiczno-prywatnej, ustanowionej w celu świadczenia określonej usługi publicznej o znaczeniu przemysłowym, i wyłącznym celu działalności, której to spółce omawiane usługi są powierzane bezpośrednio, i w której wspólnik prywatny o charakterze „przemysłowym” i „operacyjnym” jest wybierany w postępowaniu publicznym, po sprawdzeniu zarówno wymogów finansowych i technicznych, jak i wymogów operacyjnych i zarządczych dotyczących usługi oraz szczegółowych świadczeń podlegających wykonaniu, jest zgodny z prawem wspólnotowym, w szczególności z obowiązkami w zakresie przejrzystości i wolnej konkurencji, o których mowa w art. 43, 49 i 86 traktatu?